

2021. május 24. pünkösdhétfő

A Szentlélek kaput nyit a hitre...

Fohász: Mikor jóra fordította Sion sorsát az Úr, olyanok voltunk, mint az álmodók. Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták akkor a népek: Hatalmas dolgot tett ezekkel az Úr! Hatalmas dolgot tett velünk az Úr, ezért örvendezünk. *Ámen* (Zs 126,1-3)

Kezdő ének: 375,1-2 – *Jézus, az ígéretet, im bételjesítetted...*

Fennálló ének: 189. fohász – *E pünkösd ünnepében...*

Nagyének: 370. dicséret – *Jövel, Szentlélek Úr Isten...*

L.: ApCsel 14,19-28

[19](#) Antiókhából és Ikóniumból azonban zsidók érkeztek oda (Lisztrába), akik annyira felbujtották a tömeget, hogy megkövezték Pált, és kivonszolták a városon kívülre, mivel halottnak hitték. [20](#) De amikor körülvették a tanítványok, felkelt, és visszament a városba. Másnap pedig Barnabással együtt elment Derbébe. [21](#) Miután hirdették az evangéliumot ebben a városban, és sokakat tanítvánnyá tettek, visszatértek Lisztrába, Ikóniumba és Antiókhába. [22](#) Erősítették a tanítványok lelkét, és bátorították őket, hogy maradjanak meg a hitben, mivel sok nyomorúságon át kell bemennünk az Isten országába. [23](#) Miután pedig gyülekezetenként előjárókat választottak nekik, böjtölve és imádkozva ajánlották őket az Úrnak, akiben hittek. [24](#) Azután Piszián áthaladva eljutottak Pamfiliába, [25](#) hirdették az ígét Pergében, és lementek Attáliába. [26](#) Innen Antiókhába hajóztak, ahonnan Isten kegyelmébe ajánlva indították el őket a most elvégzett munkára. [27](#) Amikor megérkeztek, összehívták a gyülekezetet, és elbeszélték, milyen nagy dolgokat tett velük az Isten, és hogy kaput nyitott a pogányoknak a hitre. [28](#) Azután hosszabb időt töltöttek ott a tanítványokkal.

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, légy áldott Szentlekedért, akiben velünk vagy minden napon a világ végezetéig. Légy áldott, hogy Ő a Vigasztaló, aki bátorít, tanácsol, vezet, hatalmas erőddel munkálkodik ma is a világban és az emberi szívekben. Köszönjük, hogy Lelked által lehetséges bűnbánatra jutni, újjászületni, megbékélni az Atyával és békességben élni embertársainkkal. Köszönjük, hogy pünkösd, mint üdvtörténeti esemény, élő hitre, új – Veled és egymással való – közösségre vezet. S köszönjük, hogy Lelkeddel a mai napig is együttmunkálkodsz azokkal, akik Téged követnek, hirdetnek szerte a világban.

Segíts minket is ilyen élő hitre, új életre, hogy életünk tükrözze a Te szentségedet és szeretetedet. Lelked által magyarázd és add helyesen értenünk az ígét és ráépíteni az életünket. Hogy egyénekből gyermekeid közösségévé legyünk, akik között látható a Te élő és éltető jelenléted. Így légy jelen ma is közöttünk. *Ámen*

Prédikáció előtti ének: 347,5 – *Jézus, segíts engem ebben...*

„Amikor megérkeztek, összehívták a gyülekezetet, és **elbeszélték, milyen nagy dolgokat tett velük az Isten, és hogy kaput nyitott a pogányoknak a hitre.**”

ApCsel 14,27

Kedves Testvéreim!

Pünkösdöt ünneplünk, ami a Szentlélek kitöltése következtében – nyugodtan nevezhetjük így – a keresztyén egyház születésnapja. Ekkor indul az a misszió, amely kiterjed az egész földre, magában foglalva a pogányokat is. Ahogyan az alapigénk mondja: ***elbeszélték, milyen nagy dolgokat tett velük az Isten, és hogy kaput nyitott a pogányoknak a hitre.*** Igaz, a könyv az Apostolok cselekedetei nevet viseli, de pontosabb lenne így fogalmazni: A Szentlélek cselekedetei az apostolok által. Mert itt valóban Isten Szentlelke munkájának lehetünk a szemlélői.

A történet Pál apostol első misszió útjához köthető. Erre pedig a Lélek vezetése alatt, Neki engedelmeskedve került sor akkor, amikor egyszer a szíriai Antióchiában, *„ezt mondta a Szentlélek: Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket. Akkor böjtölés, imádkozás és kézzel való érintés után elbocsátották őket.”* (ApCsel 15,2-3) Tehát, az indulás és az egész szolgálat is ennek a jegyében történt. Nem emberi céllal, eszközökkel, szándékból vagy számításból indultak útra az apostolok. Mi pedig szolgálatuk nyomán annak a folyamatnak lehetünk tanúi, ahogyan az egyház születik ott, ahol azelőtt az élő Istent nem ismerték.

Az első missziói út kiindulópontja a szíriai Antióchia, amely Pál számára később afféle bázisgyülekezet lett: többször is innen fognak az apostolok útra kelni és ide fognak visszatérni is. Lukács beszámol arról, hogy útközben néhány helyen hirdetik az Úr Jézus Krisztust – így a piszidiai Antióchiában, ahol a zsinagógában sokan hitre jutnak, mások meg ellenállást szerveznek. Továbbmenve *„Ikóniumban szintén bementek a zsidók zsinagógájába, és úgy hirdették az igét, hogy a zsidókból is, a görögökből is igen sokan lettek hívőkké”* (14,1-2). Azonban itt is meghasonlást vált ki az ige a hitet elutasítók részéről, úgyhogy megkövezés elől menekülnek el az apostolok Lisztrába, majd onnan Derbébe. Lisztrában egy sánta meggyógyítása majdnem az apostoloknak szóló pogány áldozatbemutatást eredményez, ha le nem állítják őket, mert isteneknek – Hermésznek és Zeusznak – hitték Pált és Barnabást. A közhangulat azonban hamarosan aztán az ellenkező végletbe csap át: ugyanis *„Antióchiából és Ikóniumból zsidók érkeztek oda, akik annyira felbujtották a tömeget, hogy megkövezték Pált, és kivonszolták a városon kívülre, mivel halottnak hitték.”* Íme, egyszer sikerül a megkövezést elkerülni, máskor Isten megengedi, hogy megtörténjen.

Miután a megkövezés az áldozat haláláig szokott tartani, úgy gondolom, ha valakit ezután úgy vonszolnak ki a városból, hogy halottnak hiszik, az tényleg nincs valami jó állapotban. Mégis nem kis meglepetésünkre az történik, hogy amikor Pált körülveszik az övéi, felkel. Szinte feltámad a halálból. Isten nem csak általa cselekszik csodákat, amikor gyógyulások történnek, hanem vele is, hogy életben tartja és ez által is hitelesíti a hirdetett igét.

Mert mi történik? Pál fel tud kelni, sőt járni is tud! (Nyilván a kövek, illetve ütések nyoma talán sebek, talán törések formájában látható rajta, a továbbiakban ezek is hitelesítik szavait, hogy ő nemcsak beszél, hanem szavai mögött igazi hűség van Jézus iránt. Kész Érte vállalni a szenvedést is.) Tehát felkel, és hova megy? Nem beadni a felmondást – hogy *Uram, befejeztem, elég volt* – hanem vissza a városba! Oda, ahonnan az imént kivonszolták, ahol ilyen indulatok csaptak fel ellene. Mert benne az az indulat van, ami az Úr Jézus Krisztusban is volt. Ez a Szentlélek munkája, ereje benne. Gondoljuk csak meg kedves Testvéreim, mit tettünk volna az ő helyében? Apróbb rossz élmények is maradandóan nyomot hagynak bennünk, és nem vágyunk vissza oda, ahol megsebeztek minket. Főleg nem keserűség, félelem nélkül és mentő szeretettel – bizony, ehhez krisztusi lelkület kell: én Őbenne, Ő énbennem!

Igaz, másnap továbbmennek Derbébe, majd onnan visszafordulva az eddig megtett útvonalon haladva visszaérkeznek oda, ahonnan útnak indították őket. Tehát így útjuk során Derbéből visszafelé még egyszer érintik Lisztrát. Pál újra ott jár, abban a városban, ahol megkövezték. Miért? Honnan van ehhez ereje? *„Erősítették a tanítványok lelkét, és bátorították őket, hogy maradjanak meg a hitben, mivel sok nyomorúságon át kell bemennünk az Isten országába. Miután pedig gyülekezeteként előljárókat választottak nekik, börtölve és imádkozva ajánlották őket az Úrnak, akiben hittek”.* Mért?

Mert nem magára gondol, nem a sérelmekre, hanem azokra, akik csak most ismerték meg az Úr Jézus Krisztust. Akiket erősíteni kell a hitben, felkészíteni arra, hogy őket is érik majd próbák, szenvedések. És segíteni kell őket a gyülekezeti élet kialakításában, hogy minden ékesen és jó rendben történjék közöttük. Mekkora bátorítás lehet számukra látni Pál apostol példáját! Nem fél, nem kiált bosszúért, nincs benne gyűlölet vagy harag, most is a testvérek a fontosak számára. Pál apostolnak gondja van az ott létrejött gyülekezetekre. Mert ő nem statisztikára „dolgozott”, hogy szám szerint kimutassa, hány ember tért meg, hány gyülekezet jött létre..., ő a lélekmentés szolgálatát végezte, amikor az evangéliumot hirdette, hogy emberek a halálból életre, az ördög markából a Krisztus karjába, üdvösségre jussanak. És bizonyossággal gondolhatjuk, hogy Pál minden szavát hitelesítette, nyomatékosította az a tény, hogy visszatért oda, ahol őt megkövezték. Ennél jobban nem lehetett volna felmagasztalni közöttük az Úr Jézust.

Nem sokkal később majd arról olvashatunk, hogy második missziói útja során Pál újra megjelenik Lisztrában, és egy nagy ajándékot kap ott Istentől: Timóteust, mindvégig hű tanítványát és szolgatársát. Az ő korábbi lisztrai szolgálatának egyik gyümölcse lehet az is, hogy a fiatal Timóteus hitre jutott, növekedett a hitben és *„jó bizonysgot tettek róla a lisztrai és ikóniumi testvérek”.* (ApCsel 16,2) Pál apostol hitének és hűségének példája ilyen módon is gyümölcsözött.

Kedves Testvéreim, döbbenetes látni, ahogyan Pál apostol nem a maga szerinti utat járja, hanem, ahogyan őt az Úr Jézus Lelke vezeti. Ahogyan valóság volt az életében, hogy miután megismerte az Úr Jézust és Benne új életet nyert, átadta neki

az élete feletti rendelkezési jogot, valóban hiteles volt az, hogy *„élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.”* (Gal 2,20) Már csak az számított, hogy betöltse a küldetését: *„választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevemet a népek, a királyok és Izráel fiai elé. Én pedig meg fogom mutatni neki, mennyit kell szenvednie az én nevemért.”* (ApCsel 9,15-16)

A missziói út összegzése nem élménybeszámoló, nem is a sok nehézség elpanaszolása. Hanem az a boldog felismerés, hogy *„elbeszéltek, milyen nagy dolgokat tett velük az Isten, és hogy kaput nyitott a pogányoknak a hitre”* Beszélnek az Isten felséges dolgairól (ApCsel 2,11). Mert mindez a Lélek munkája, amely nyomán **egyház születik** ott is, ahol addig még Jézusról nem hallottak. Megismerhetik megváltó szeretetét, felismerve bűnös, elveszett állapotukat, bűnbocsánatot kaphatnak és azt a bizonyosságot, hogy Ő helyet készített nekik az Atya országában. Ezt valóban **Isten Szentlelke végzi el** a szívekben, akiében elvégezte, az tudja, hogy így van. Az **egyház pedig mindazoknak a közössége**, akiket Ő igéje által megszólított, Szentlelke által erre a hitre elvezetett és Jézussal összekapcsolt.

Az, hogy *„a Lélek munkája”*, azt jelenti, hogy **nem emberé az eredmény.** *„Kaput nyitott a pogányoknak a hitre”* – ennek köszönhetően lehet mindez a miénk is, akik származás szerint nem tartozunk a választott néphez. És az legyen a vágyunk, kérésünk, hogy az Úr Szentlelke ma is végezze ezt a munkáját a szívekben, az egyházban és egyházon kívül is, hogy minél többet megtapasztalják: Isten kaput nyitott nekik a hitre. Be lehet lépni Isten országába. Mert minden emberi akarás, erőlködés, szervezés hiábavaló, hiszen *nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.* Isten könyörült és könyörülni akar rajtunk az Úr Jézus Krisztusért, hogy **beleszülessünk az Ő megváltott gyermekeinek a családjába**, abba a láthatatlan egyházba, amelyről a Káténk szavaival vallhatjuk: hiszem, hogy annak én is élő tagja vagyok és örökké az is maradok. *Ámen*

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, ezen a születésnapon köszönjük az egyházat. A Te gyermekeidnek azt a láthatatlan élő közösséget, ahova tartozhatnak mindazok, akik Benned személyes hitre jutottak, és Tőled bűnbocsánatot, üdvösséget nyertek. Áldunk azért, hogy a misszió, az evangélium hirdetése a világban pünkösöd óta még mindig történik, sokak üdvösségére, és valójában nem emberek végzik, hanem a Te Szentlelkednek a munkája. Köszönjük, ha hittel vallhatjuk, hogy ennek a közösségnek a Te érdeméért élő tagjai vagyunk, s kérünk is, hogy azzá legyünk, azok maradjunk.

Könyörgünk földi egyházadért, azért a részéért is, amelybe tartozunk. Kérünk hívó népedért szerte a világban, hogy betölthesse küldetését. Tudjon Téged hitelesen képviselni, Rólad vallást tenni, a Tőled való békességet, egységet, szeretetet bemutatni és megélni. Kérünk az ige hirdetőiért, hogy Tőled vett, tiszta és érthető üzenetet tudjanak tolmácsolni, hogy az élet igéje hangozzék sokak áldására. Hadd

éljük meg és tapasztaljuk mi is, hogy nagy dolgokat cselekszel közöttünk, mert kaput nyitottál nekünk a hitre. Hadd menjenek be rajta minél többen... *Ámen*

Mi Atyánk...

Áldás: Az Úr Jézus kegyelme, az Atyának szeretete és a Szentléleknek közössége, minden jóra vezérlő ereje legyen és maradjon velünk. *Ámen*

Záró ének: 463. dicséret – *Isten élő Lelke, jöjj, áldva szállj le rám...*